

DOBRE PRAKTYKI

- Przeprowadzenie diagnozy wstępnej dziecka (zebranie informacji o edukacji, pobycie za granicą, powodzie powrotu, poziomie znajomości języka polskiego i innych języków, zainteresowaniach, osiągnięciach)
- Diagnoza różnic programowych, porównanie materiału z przedmiotów, jakich dziecko uczyło się za granicą i jakich uczy się obecnie w Polsce
- Przygotowanie klasy na przyjęcie nowego ucznia – uwrażliwienie na stres akulturacyjny nowego kolegi lub nowej koleżanki
- Porozmawianie z uczniami o tym w jaki sposób mogą włączyć się w to, aby nowa osoba poczuła się w klasie dobrze, wyjaśnienie dlaczego nowy uczeń jest inny, pokazanie pozytywów płynących z inności – np. czego można się od tej osoby dowiedzieć i nauczyć
- Umożliwienie dziecku powracającemu opowiedzenia o kraju, z którego przyjechało, o jego doświadczeniach, o innym kraju oraz innym systemie edukacji
- Bycie otwartym na różnice wynikające z pobytu dziecka w innej kulturze
- Wykorzystanie przykładu ucznia powracającego dla pokazania różnego podejścia do pewnych kwestii np. uczciwości (ściąganie) i wypracowanie w klasie zasady współpracy uwzględniające różnice w podejściu do pewnych zasad
- Potraktowanie ucznia jako eksperta dla nauczyciela w zagadnieniach dotyczących innego kraju – dziecko wie coś, czego nie wie nauczyciel - ważna jest otwartość, słuchanie, pozwolenie uczniowi na dzielenie się swoją wiedzą, nauczyciel nie zabrania uczniowi dzielenia się tą wiedzą, jest otwarty na to, że w innym kraju uczy się w inny sposób
- Budowanie systemu wsparcia koleżeńskiego jako elementu strategii adaptacyjnej dziecka (kolega lub koleżanka jest odpowiedzialny/a za wdrożenie nowego ucznia w życie szkoły)
- Danie czasu dziecku na zapoznanie się ze szkołą i jej regułami
- Nauczenie się przez nauczyciela kilku słów kraju emigracji dziecka

- Dopilnowanie, aby dziecko uczestniczyło w zajęciach wyrównawczych, które powinny być systematyczne, dostosowane do jego potrzeb, a postępy ucznia powinny podlegać cyklicznej ewaluacji
- Wzmacnianie mocnych stron dziecka – zachęcanie do udziału w konkursach, festiwalach talentów, zajęciach pozaszkolnych
- Angażowanie rodziców i dzieci w życie szkoły oraz zagospodarowanie ich umiejętności - uczeń i jego rodzice mogą stać się inicjatorami np. nowej drużyny sportowej z jakiegoś nieznanego w Polsce sportu
- Kierowanie ucznia do poradni pedagogiczno – psychologicznej na diagnozę w razie takiej potrzeby (np. indywidualny program nauczania, traktowanie jako ucznia ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi)
- Indywidualizacja nauczania i bycie uważnym na potrzeby dziecka (tłumaczenie prac domowych, sprawdzenie zrozumienia materiału, tłumaczenie zadań opisowych, tłumaczenie poleceń do sprawdzianów, zadawanie mniejszej partii opisowego materiału)
- Dywersyfikowanie form przekazywania treści (oprócz tekstu pisanego i mówionego stosowanie materiałów wizualnych, obrazków, filmów)
- Wprowadzenie integracji poprzez pracę zespołową